

Sygn. akt IV CSK 281/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko Miejskiemu Przedsiębiorstwu [...] "G."
Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w A.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 marca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwane Miejskie Przedsiębiorstwo [...] G. sp. z o.o. z siedzibą w A. wniosło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 grudnia 2019 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w A. z dnia 16 października 2019 r., zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda W.S.K. kwotę 56 874,12 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Skarżący oparł skargę na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienia prawne, *czy czynność dokonana przez osobę niebędącą organem osoby prawnej lub dokonana*

z przekroczeniem kompetencji organu jest nieważna z mocy prawa, czy też można ją w późniejszym okresie potwierdzić, a jeśli tak, to w jakiej formie.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - niepubl.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, niepubl.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, niepubl.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, niepubl.).

Zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącego zostało już rozstrzygnięte nowelizacją art. 39 k.c. z 2018 r. Zgodnie z nowym brzmieniem tego przepisu w przypadku braku umocowania lub przekroczenia jego zakresu, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę prawną. W niniejszej zaś sprawie zostało jednoznacznie ustalone, iż do takiego potwierdzenia doszło poprzez zgodne wykonywanie zawartej umowy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw

